

El gobierno de "izquierdas" de la Generalitat de Catalunya se convierte en el verdugo de los trabajadores de Frape - Behr

---

XARXA CONTRA ELS TANCAMENTS I LA PRECARIETAT :: 07/02/2008

Este conflicto ha vuelto a mostrar de una manera clara la connivencia y el servilismo del Gobierno tripartito de Catalunya respecto a las empresas, especialmente las multinacionales. (Cas/Cat)

El pasado día 20 de enero, con la aceptación por la asamblea de trabajadores de FRAPE-BHER, de Zona Franca, de la propuesta conjunta de la Dirección de la empresa y de la Conselleria de Treball de la Generalitat, se da por finalizado el conflicto, que ha durado cerca de 5 meses. **Antecedentes** Para conocer la naturaleza de este conflicto, su desenlace, la magnitud actual de las agresiones del capitalismo y sus gobiernos contra los trabajadores y trabajadoras, nos debemos remontar hasta febrero de 2004, cuando se firmó un acuerdo entre FRAPE-BHER y el comité de empresa con la tutela de la Conselleria de Treball. Efectivamente, en el 2004, teniendo firmado el convenio colectivo de la empresa con vigencia hasta el 2005, la dirección de FRAPE chantajeó a la plantilla para conseguir concesiones en salarios y productividad. Después de arduas negociaciones, finalmente se firmó un acuerdo propiciado y avalado por la Direcció de Treball de la Generalitat y su responsable, Maria del Mar Serna, que a nivel global suponía una mejora de los costes para la empresa en un 18 % y en contrapartida se aseguraba el futuro de la fábrica de Zona Franca hasta el año 2010. **Proceso de lucha** En septiembre de 2007, la dirección de FRAPE, que ya venía incumpliendo el acuerdo en cuanto a la puesta en práctica del Plan Industrial que debía garantizar el empleo hasta el 2010, presentó un ERE para despedir a 295 trabajadores de la factoría de Zona Franca. O, como alternativa al cierre del centro productivo, un Plan "B" que consistía en: 92 despidos, la congelación salarial por dos años, un aumento del 20 % de la productividad, la doble escala salarial, la penalización del absentismo y el aumento de la flexibilidad horaria. Ante esta brutal agresión, en cualquiera de sus dos modalidades, los trabajadores respondieron contundentemente, realizando varias jornadas de huelga. A la vez entendían que su lucha no podía quedar aislada, y por eso desde el primer momento recabaron el apoyo de la XARXA CONTRA ELS TANCAMENTS I LA PRECARIETAT para extenderla. Coordinaron su lucha con los trabajadores de Mercedes Benz, realizando dos manifestaciones conjuntas con los mismos. También intentaron que los trabajadores de la factoría de FRAPE-BHER de Montblanc se sumaran a la lucha, realizando una concentración en las puertas de esta fábrica. Cuando, después de tres meses de negociación y de abortar todas las maniobras del Departament de Treball para que aceptaran la propuesta de la empresa, y ante la inminente resolución de la Generalitat, que se preveía desfavorable, iniciaron la huelga indefinida, con un encierro, ocupando la fábrica desde el 21 al 26 de diciembre, en que se levantó el encierro para reiniciar las negociaciones el día 2 de enero. Fracasada esta negociación por la intransigencia de la empresa con el apoyo del Departament de Treball, se reiniciaron todas las movilizaciones, incluyendo ahora las concentraciones ante los actos del presidente de la Generalitat. El día 7 de enero la Generalitat comunica la Resolución del ERE, que autoriza 92 rescisiones de contratos sin

especificar la indemnización, con lo que facultaba a la empresa para que aplicara los 20 días por año, con el tope de una anualidad. Ante esta decisión, los trabajadores responden con la huelga indefinida. La empresa decreta el cierre patronal y los trabajadores ocupan la fábrica. Esta situación se mantiene hasta el día 21 de enero, en que se levanta el cierre patronal y los trabajadores abandonan el encierro. El día 20 de enero los trabajadores aceptan la propuesta conjunta de la Dirección de la empresa y de la Conselleria de Treball de la Generalitat, que consiste en una indemnización de 45 días por año trabajado para los 92 despedidos, más una cantidad lineal de 4.000 €, y otros 3.000 para un Plan de recolocación, y la aceptación por los trabajadores de las contrapartidas fundamentales establecidas por el Plan "B" de la empresa. La propuesta aceptada mejora en 7.000 € y la garantía por 3 años de los puestos de trabajo, a la última presentada por la empresa en la negociación. **Valoración de la lucha** Este conflicto ha vuelto a mostrar de una manera clara la connivencia y el servilismo del Gobierno tripartito de Catalunya respecto a las empresas, especialmente las multinacionales. Pero si hasta ahora la Conselleria de Treball presionaba a los trabajadores para que aceptaran los cierres de empresas y reducciones de plantilla, y después de la firma por parte de los sindicatos autorizaba todos los ERES, aun en los casos que éstos eran claramente fraudulentos, ahora ha dado un paso más para someter la resistencia de los trabajadores, y ha dictado una resolución que, según todos los indicios, es claramente un acto de prevaricación. Efectivamente, en enero de 2005 la Generalitat aprobó el reglamento de la aplicación de los ERES, que prevé que, en las empresas de más de 50 trabajadores, todos los ERES debían ir acompañados de un Plan Social, si no serían rechazados. ¿Por qué en este caso, sin Plan Social, la Generalitat aprueba el ERE y aun reduce la indemnización propuesta por la empresa de 45 días por año a 20 días? Sencillamente, porque este gobierno de la Generalitat, que es una marioneta de la patronal, no podía tolerar que la extraordinaria lucha de los trabajadores de FRAPE-BHER se saldara con una victoria. Y por eso, no dudaron de infringir sus propias leyes y reglamentos para prevaricar de forma rotunda. ¡La derecha catalana (CiU), con 23 años en el gobierno de Catalunya, no se había atrevido a aprobar ningún ERE reduciendo la indemnización propuesta por alguna empresa en la negociación! También este conflicto ha puesto nuevamente de manifiesto el papel de los grandes sindicatos institucionales, CCOO y UGT, ante las agresiones de la patronal, que no es otro que el de la sumisión y el entreguismo cuando son mayoría, y de boicotear las luchas cuando son minoría, aun a costa de dejar tirados sin el más mínimo apoyo a sus propios afiliados. No obstante, es justo decir que los delegados y afiliados de CCOO y UGT de FRAPE han compartido en todo momento las decisiones de la asamblea y han participado activamente en las movilizaciones, sin dejarse controlar ni manipular por las estructuras de sus sindicatos. En este conflicto, donde se confrontaba un sindicalismo asambleario, democrático y combativo al sindicalismo entreguista y cómplice con la patronal que practican CCOO y UGT, se ha demostrado la importancia de la unidad de los trabajadores para hacer frente a las agresiones de la patronal y los gobiernos. Sin esa unidad, la resistencia de los trabajadores no hubiera durado tanto tiempo. Es muy difícil conseguir una victoria completa en cualquier conflicto (por cierres de empresas o reducciones de plantilla), si no conseguimos romper el aislamiento de las luchas obreras a que nos somete la estrategia conjunta del Gobierno, la patronal y los sindicatos institucionales. Los trabajadores de Frape, en su lucha, han puesto en práctica lo que desde la XCTP siempre hemos defendido: que se llegue hasta el final sin aceptar los despidos y recurriendo a las ocupaciones de fábrica. Si embargo debemos reconocer que por parte de la Izquierda Sindical no hemos sido capaces de romper el

aislamiento de esta lucha que nos han impuesto CCOO y UGT. Para el futuro, la Izquierda Sindical ha de recuperar la solidaridad y la unidad de acción, no confundiendo la diversidad organizativa e ideológica con el sectarismo. Sólo así, podremos empezar a recuperar un movimiento obrero y sindical fuerte. Desde la Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat queremos manifestar nuestro apoyo a la decisión de la asamblea, que sin duda ha sido difícil, así como mostrar nuestra solidaridad con todos los compañeros y compañeras de FRAPE, que durante cinco meses han mantenido, con una gran fuerza y dignidad, una dura lucha por sus puestos de trabajo. *Barcelona, febrero de 2008*

El Govern “d'esquerres “ de la Generalitat de Catalunya es converteix en el botxí dels treballadors de Frape-Bher

El passat dia 20 de gener, amb l'acceptació per l'assemblea de treballadors de FRAPE-BHER, de Zona Franca, de la proposta conjunta de la Direcció de l'empresa i de la Conselleria de Treball de la Generalitat, es dona per finalitzat el conflicte, que ha durat prop de 5 mesos. **Antecedents** Per a conèixer la naturalesa d'aquest conflicte, el seu desenllaç, la magnitud actual de les agressions del capitalisme i els seus governs contra els treballadors i treballadores, ens hem de remuntar fins a febrer de 2004, quan es va signar un acord entre FRAPE-BHER i el Comitè d'Empresa amb la tutela de la Conselleria de Treball. Efectivament, en el 2004, tenint signat el conveni col·lectiu de l'empresa amb vigència fins al 2005, la Direcció de FRAPE va fer xantatge a la plantilla per aconseguir concessions en salaris i productivitat. Després d'àrdues negociacions, finalment es va signar un acord propiciat i avalat per la Direcció de Treball de la Generalitat i la seva responsable, Maria del Mar Serna, que a nivell global suposava una millora dels costos per a l'empresa en un 18 %, i en contrapartida s'assegurava el futur de la fàbrica de Zona Franca fins a l'any 2010. **Procés de lluita** Al setembre de 2007, la Direcció de FRAPE, que ja anava incomplint l'acord quant a la posada en pràctica del Pla Industrial que havia de garantir l'ocupació fins al 2010, va presentar un ERO per acomiadar 295 treballadors de la factoria de Zona Franca. O, com a alternativa al tancament del centre productiu, un Pla “B” que consistia en: 92 acomiadaments, la congelació salarial per dos anys, un augment del 20 % de la productivitat, la doble escala salarial, la penalització de l'absentisme i l'augment de la flexibilitat horària. Davant aquesta brutal agressió, en qualsevol de les seves dues modalitats, els treballadors van respondre contundentment, realitzant diverses jornades de vaga. Alhora entenien que la seva lluita no podia quedar aïllada, i per això des del primer moment van recaptar el suport de la XARXA CONTRA ELS TANCAMENTS I LA PRECARIETAT per estendre-la. Van coordinar la seva lluita amb els treballadors de Mercedes Benz, i van realitzar dues manifestacions conjuntes amb aquests. També van intentar que els treballadors de la factoria de FRAPE BHER de Montblanc se sumessin a la lluita, realitzant una concentració a les portes d'aquesta fàbrica. Quan, després de tres mesos de negociació i de fer avortar totes les maniobres del Departament de Treball perquè acceptessin la proposta de l'empresa, i davant la imminent resolució de la Generalitat, que es preveia desfavorable, van iniciar la vaga indefinida, amb un tancament, ocupant la fàbrica des del 21 al 26 de desembre, quan es va aixecar el tancament per reiniciar les negociacions el dia 2 de gener. Fracassada aquesta negociació per la intransigència de l'empresa amb el suport del Departament de Treball, es van reiniciar totes les mobilitzacions, incloent ara les concentracions davant els actes del president de la Generalitat. El dia 7 de gener la Generalitat comunica la Resolució de l'ERO, que autoritza 92 rescissions de contractes sense especificar la indemnització, amb la qual cosa facultava

l'empresa perquè apliqués els 20 dies per any, amb el topall d'una anualitat. Davant aquesta decisió, els treballadors responen amb la vaga indefinida. L'empresa decreta el tancament patronal i els treballadors ocupen la fàbrica. Aquesta situació es manté fins al dia 21 de gener, en què s'aixeca el tancament patronal i els treballadors abandonen el tancament. El dia 20 de gener els treballadors accepten la proposta conjunta de la Direcció de l'empresa i de la Conselleria de Treball de la Generalitat, que consisteix en una indemnització de 45 dies per any treballat per als 92 acomiadats, més una quantitat lineal de 4.000 €, i altres 3.000 per a un Pla de recol·locació, i l'acceptació pels treballadors de les contrapartides fonamentals establertes pel pla "B" de l'empresa. La proposta acceptada millora en 7.000 €, i la garantia per 3 anys dels llocs de treball, l'última presentada per l'empresa en la negociació.

Valoració de la lluita Aquest conflicte ha tornat a mostrar d'una manera clara la connivència i el servilisme del Govern tripartit de Catalunya respecte a les empreses, especialment les multinacionals. Però, si fins ara la Conselleria de Treball pressionava els treballadors perquè acceptessin els tancaments d'empreses i reduccions de plantilla, i després de la signatura per part dels sindicats autoritzava tots els ERO, àdhuc en els casos que aquests eren clarament fraudulents, ara ha donat un pas més per doblegar la resistència dels treballadors, i ha dictat una resolució que, segons tots els indicis, és clarament un acte de prevaricació. Efectivament, al gener de 2005 la Generalitat va aprovar el reglament de l'aplicació dels ERO, que preveu que, en les empreses de més de 50 treballadors, tots els ERO havien d'anar acompanyats d'un Pla Social, si no serien rebutjats. Per què en aquest cas, sense Pla Social, la Generalitat aprova l'ERO i fins i tot redueix la indemnització proposada per l'empresa de 45 dies per any a 20 dies? Senzillament, perquè aquest Govern de la Generalitat, que és una marioneta de la patronal, no podia tolerar que l'extraordinària lluita dels treballadors de FRAPE_BHER se saldés amb una victòria. I per això, no van dubtar d'infringir les seves pròpies lleis i reglaments per prevaricar de forma rotunda. La dreta catalana (CIU), amb 23 anys en el govern de Catalunya, no s'havia atrevit a aprovar cap ERO reduint la indemnització proposada per alguna empresa en la negociació! També aquest conflicte ha posat novament de manifest el paper dels grans sindicats institucionals, CCOO i UGT, davant les agressions de la patronal, que no és altre que el de la submissió i l'entreguisme quan són majoria, i el de boicotejar les lluites quan són minoria, àdhuc a costa de deixar llençats sense el més mínim suport els seus propis afiliats. No obstant això, és just dir que els delegats i afiliats de CCOO i UGT de FRAPE han compartit en tot moment les decisions de l'assemblea i han participat activament en les mobilitzacions, sense deixar-se controlar ni manipular per les estructures dels seus sindicats. En aquest conflicte, en què es confrontava un sindicalisme assembleari, democràtic i combatiu al sindicalisme entreguista i còmplice amb la patronal que practiquen CCOO i UGT, s'ha demostrat la importància de la unitat dels treballadors per a plantar cara a les agressions de la patronal i els governs. Sense aquesta unitat, la resistència dels treballadors no hauria durat tant temps. És molt difícil aconseguir una victòria completa en qualsevol conflicte (per tancaments d'empreses o reduccions de plantilla), si no aconseguim trencar l'aïllament de les lluites obreres a què ens sotmet l'estratègia conjunta del Govern, la patronal i els sindicats institucionals. Els treballadors de FRAPE, en la seva lluita, han posat en pràctica el que des de la XCTP sempre hem defensat: que s'arribi fins al final sense acceptar els acomiadaments i recorrent a les ocupacions de fàbrica. Però hem de reconèixer que per part de l'Esquerra Sindical no hem estat capaços de trencar l'aïllament d'aquesta lluita que ens han imposat CCOO i UGT. Per al futur, l'Esquerra Sindical ha de recuperar la solidaritat i la unitat d'acció, no confonent la diversitat organitzativa i ideològica amb el

sectarisme. Només així, podrem començar a recuperar un moviment obrer i sindical fort. Des de la Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat volem manifestar el nostre suport a la decisió de l'assemblea, que sens dubte ha estat difícil, així com mostrar la nostra solidaritat amb tots els companys i companyes de FRAPE, que durant cinc mesos han mantingut, amb una gran força i dignitat, una dura lluita pels seus llocs de treball.
Barcelona, febrer de 2008.

Conflicto Frape en La Haine www.moviments.net/xarxacontratancaments

---

https://ppcc.lahaine.org/el_gobierno_de_izquierdas_de_la_generali